

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Δέκα μέρες αργότερα. Χέλγκολαντ.

ΔΕ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ!

Η Λίντα παρατήρησε το θύμα εξαντλημένη. Παιδευόταν με τον άντρα εδώ και ώρες. Ήταν ευχαριστημένη με το μαχαίρι στην τριχωτή κοιλιά του, με τα εντόσθια που ξεχύνονταν και με τα παγωμένα μάτια, στα οποία καθρεφτιζόταν η δολοφόνος.

Το αίμα, όμως, δε δείχνει αληθινό. Πάλι θάλασσα τα έκανα.

Έσκισε εξοργισμένη το χαρτί από το μπλοκ ζωγραφικής, το τσαλάκωσε και το πέταξε στο πάτωμα δίπλα στο γραφείο της, κοντά στις άλλες αποτυχημένες προσπάθειες. Έβγαλε τα ακουστικά από τ' αφτιά της κι ο φλοίσβος της θάλασσας αντικατέστησε τη σκοτεινή ροκ μουσική. Έπειτα έβαλε ζεστό καφέ από το θερμός και ζέστανε τα ξυλιασμένα δάχτυλά της στην κούπα πριν πει την πρώτη γουλιά χαμένη σε σκέψεις.

Αναθεματισμένες σκηνές βίας.

Η αναπαράσταση του θανάτου ήταν ανέκαθεν το πιο δύσκολο κομμάτι της δουλειάς, μα ακριβώς αυτό είχε τη μεγαλύτερη απήχηση. Τα κόμικ της τα διάβαζαν κυρίως έφηβες, και για κάποιο λόγο ιδιαίτερα το αδύναμο φύλο έδειχνε προτίμηση στις ωμές απεικονίσεις βίας.

Όσο πιο σκληρή τόσο πιο γυναίκα, δεν κουραζόταν να της τονίζει ο διευθυντής του εκδοτικού οίκου.

Η ίδια προτιμούσε σκηνές της φύσης. Όχι τα χαριτωμένα μο-

τίβα στα βιβλία της Ρόζα μουντ Πίλτσερ, ούτε τα λιβάδια με τα λουλούδια και τα κυματιστά χωράφια με το καλαμπόκι. Τη συνάρπαζαν οι δυνάμεις των στοιχείων του πλανήτη. Τα ηφαίστεια, οι απόκρημνοι ύφαλοι και τα πελώρια κύματα, τα γκείζερ, τα τσουνάμια και οι κυκλώνες. Και από αυτή την άποψη, εκείνη τη στιγμή είχε μπροστά της μια θέα που έκοβε την ανάσα. Από το μικρό ατελιέ κάτω από τη στέγη απολάμβανε μια μεγαλοπρεπή άποψη της Βόρειας Θάλασσας που λυσομανούσε γύρω από το Χέλγκολαντ. Το στενό διώροφο ξύλινο σπίτι ήταν από τα λίγα κτίσματα που έστεκαν μόνα στη δυτική ακτή του Χέλγκολαντ, στην άκρη ενός από τους αμέτρητους κρατήρες που είχαν ανοίξει στη μέση του νησιού οι βόμβες των Άγγλων μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Λίντα κοίταξε τη θάλασσα μέσα από τα τζαμιάκια του παραθύρου ενώ έξιχνε το μπλε μολύβι με το οποίο σχεδίαζε πάντα τα πρώτα περιγράμματα μιας εικόνας.

Γιατί δε με πληρώνει κανείς για να απαθανατίσω αυτή τη θέα; αναρωτήθηκε για πολλοστή φορά από τότε που είχε καταφύγει εδώ.

Η θάλασσα που άφριζε και τα σύννεφα που είχαν κατέβει χαμηλά συνέθεταν μια εικόνα σαν αναρρόφηση. Φαινόταν λες και τις τελευταίες μέρες το νησί είχε προχωρήσει περισσότερο μέσα στη θάλασσα. Ο κυματοθραύστης δίπλα στο νότιο λιμάνι είχε γεμίσει και από τα τσιμεντένια τόξα με τους τρεις βραχίονες που είχαν ριχτεί στη θάλασσα για να προστατεύσουν την ακτή προείχαν μόνο οι άκρες κοντά στην ακτή. Παρά την προειδοποίηση για κακοκαιρία, η Λίντα θα ήθελε να φορέσει τις γαλότσες και το αντιανεμικό της και να βγει μια βόλτα στην παραλία για να νιώσει την κρύα βροχή στο πρόσωπό της. Μα ήταν νωρίς ακόμα για κάτι τέτοιο.

Πρέπει να περιμένεις να περάσει η μεγάλη καταιγίδα πριν βγεις έξω εδώ πέρα, νουθέτησε τον εαυτό της.

Δεν περνούσε μέρα χωρίς η υπηρεσία πολιτικής προστασίας να συστήσει εκ νέου και επειγόντως από το ραδιόφωνο την εκκένωση του Χέλγκολαντ πριν φτάσει στο νησί ο τυφώνας με το

άκακο όνομα «Άννα». Στο μεταξύ, οι δραστικές προγνώσεις είχαν φέρει αποτέλεσμα. Βέβαια, στην αρχή σχεδόν κανείς δεν είχε πιστέψει ότι αυτή τη χρονιά το νησί ίσως αποκοβόταν οριστικά από την ηπειρωτική χώρα. Αργότερα, όμως, ένας προάγγελος της καταγίδας ξερίζωσε τη σκεπή της νότιας πτέρυγας του νοσοκομείου. Ακόμα κι αν δεν έβρεχε στα άλλα τμήματα του κτιρίου οι ιατρικές προμήθειες δεν ήταν πλέον ασφαλείς γιατί είχε κοπεί ένα μέρος της ηλεκτρικής παροχής, κάτι που παραλίγο να οδηγήσει σε πυρκαγιά. Όταν τελικά κανείς δεν μπορούσε να εγγυηθεί ούτε καν τις παραδόσεις των τροφίμων, οι ηλικιωμένοι ήταν οι πρώτοι που ξανασκέφτηκαν την απόφαση να παραμείνουν στο νησί.

Οι επόμενοι που απομακρύνθηκαν ήταν οι λιγοστοί τουρίστες· τους ακολούθησαν οι περισσότερες ντόπιες οικογένειες με παιδιά και σήμερα το μεσημέρι, αφότου έφυγε το τελευταίο καράβι, ο πληθυσμός του Χέλγκολαντ πρέπει να είχε μειωθεί στο μισό, κοντά στους επτακόσιους κατοίκους. Αυτοί αντιστέκονταν με πείσμα στον κακό καιρό και στην ακόμα χειρότερη πρόγνωση και έλπιζαν ότι οι ζημιές δε θα αποδεικνύονταν τόσο δραματικές όσο προέβλεπαν οι μετεωρολόγοι. Ο σκληρός πυρήνας τους συναντιόταν καθημερινά στο Μπάντρουπ, το πανδοχείο του δημάρχου που είχε το ίδιο όνομα, για να συζητήσουν την κατάσταση.

Ενώ οι εναπομείναντες αρνούσαν να εγκαταλείψουν αμαχητί το σπίτι και τα υπάρχοντά τους και αναγκάζονταν να κρατήσουν τη θέση τους στη δύσκολη στιγμή, η Λίντα παρέμενε στο νησί για έναν εντελώς διαφορετικό λόγο. Πρέπει να ήταν ο μόνος άνθρωπος που περίμενε με λαχτάρα τον τυφώνα, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα αναγκαζόταν να περάσει αρκετό καιρό τρώγοντας κονσέρβες και πίνοντας νερό της βρύσης.

Γιατί μόνο αν το Χέλγκολαντ αποκοβόταν εντελώς από τον έξω κόσμο δε θα μπορούσε να φτάσει στο νησί η φρίκη από την οποία έτρεχε να ξεφύγει. Και μόνο τότε θα μπορούσε να εγκαταλείψει την κρυψώνα της χωρίς φόβο.

«Αρκετά για σήμερα», είπε δυνατά και σηκώθηκε από το τραπέζι με τα σκίτσα. Από νωρίς το πρωί δούλευε τη σκηνή της αποκάλυψης, στην οποία η ηρωίδα εκδικούνταν τον αντίπαλό της σαν αμαζόνα, και τώρα, επτά ώρες αργότερα, ο αυχένάς της είχε πιαστεί σαν να ήταν από τσιμέντο.

Στην πραγματικότητα δεν είχε κανένα λόγο να δουλεύει σαν τρελή τις τελευταίες εκείνες μέρες.

Δεν είχε κάποια νέα ανάθεση και στον εκδοτικό οίκο δεν ήξεραν ότι για πρώτη φορά δούλευε μια δική της ιστορία, αφού ως τώρα εικονογραφούσε μόνο τα χειρόγραφα άλλων συγγραφέων. Να πάρει, στον εκδοτικό οίκο δεν ήξεραν καν αν ήταν ακόμα ζωντανή, αφού είχε εξαφανιστεί από τη μια μέρα στην άλλη χωρίς να πει λέξη και χωρίς να ολοκληρώσει την τελευταία δουλειά. Κατά πάσα πιθανότητα τώρα που είχε αφήσει να περάσει η προθεσμία μιας σημαντικής ανάθεσης δε θα της έδιναν ποτέ ξανά δουλειά, και γι' αυτό τελικά θα είχε τη δυνατότητα να ζωγραφίζει πλέον μόνο ό,τι της άρεσε. Κι όμως, όποτε καθόταν στο τραπέζι για να αφήσει ελεύθερη τη δημιουργικότητά της δεν της έβγαιναν οι απεικονίσεις της φύσης που τόσο πολύ αγαπούσε· στα μάτια της φαντασίας της εμφανιζόταν η εικόνα του άντρα που ψυχorragούσε. Και παρόλο που αντιμετώπιζε τις συνηθισμένες δυσκολίες με την απεικόνιση της βίας, βαθιά μέσα της ένιωθε ότι ακριβώς αυτή τη σκηνή έπρεπε να αποτυπώσει στο χαρτί, αν ήθελε επιτέλους να κοιμηθεί απρόσκοπτα μία νύχτα.

Μόνο όταν το καταφέρω αυτό θα σχεδιάσω τη θάλασσα. Πρώτα όμως πρέπει να βγάλω στο χαρτί τη βία που έχω στην ψυχή μου.

Η Λίντα αναστέναξε και κατέβηκε στο μπάνιο. Στο τέλος μιας ημέρας εργασίας ένιωθε πάντα σαν να είχε τρέξει μααραθώνιο. Κουρασμένη, σακατεμένη και βρόμικη. Παρότι είχε κινηθεί ελάχιστα, χρειαζόταν επειγόντως ένα ντους. Το σπίτι δεν είχε ανακαινιστεί ποτέ, κάτι που φαινόταν ιδιαίτερα στο σπαρτιάτικα εξοπλισμένο μπάνιο: τα πλακάκια του τοίχου είχαν ένα σκούρο πράσινο χρώμα που η Λίντα είχε δει τελευταία φορά στην τουαλέτα

ενός σταθμού στην εθνική οδό και η κουρτίνα του ντους ήταν στη μόδα όταν τα τηλέφωνα είχαν καντράν. Ωστόσο, σε λίγα δευτερόλεπτα είχε ζεστό νερό, κι αυτό ήταν πολύ καλύτερο από την αναμονή στην οποία είχε συνηθίσει η Λίντα στο διαμέρισμά της στο Βερολίνο. Υπό άλλες συνθήκες θα ένιωθε άνετα στο μικρό χαμηλοτάβανο σπίτι με τους επικλινείς τοίχους και τα παράθυρα με το στραβό ξύλο. Η Λίντα δεν έδινε σημασία στην πολυτέλεια και η θέα της θάλασσας την αποζημίωνε για τη λουλουδάτη ταπετσαρία, τις πολυθρόνες με κάλυμμα στο χρώμα της ώχρας και το ταριχευμένο ψάρι πάνω από το τζάκι.

Δυστυχώς, όμως, δε με αποζημιώνει για τα σκοτεινά όνειρα που μου στερούν τον ύπνο.

Ίσως τη σκούρα μπλούζα με την οποία είχε καλύψει το ντουλάπι με τον καθρέφτη όταν είχε εγκατασταθεί στο σπίτι και γδύθηκε. Ήξερε ότι οι τελευταίοι μήνες τής είχαν αφήσει βαθιά σημάδια και δεν ήθελε να τα βλέπει καθημερινά μπροστά της.

Όταν μπήκε στο ντους έλουσε πρώτα τα καστανά μαλλιά της που της έφταναν ως τους ώμους κι ύστερα μοίρασε την υπόλοιπη σαπουνάδα στο αδύνατο κορμί της. Παλιά ήταν λίγο πιο γεμάτη, μα σήμερα μόνο αν κοίταζε κανείς τους φαρδιούς γοφούς της θα υπέθετε ότι άλλοτε ήταν «καλοθρεμμένη», όπως είχε πει κάποτε αστειευόμενος ο Ντάνι. Η ανάμνηση την έκανε να ανατριχιάσει. Άνοιξε ακόμα περισσότερο το ζεστό νερό και προσπάθησε να μην αγγίξει το πρόσωπό της ενώ πλενόταν, όπως πάντα.

Για να μη χρειαστεί να νιώσω τις πληγές μου.

Σήμερα, όμως, δεν αντέδρασε αρκετά γρήγορα· λίγη σαπουνάδα έτρεξε από τις ρίζες των μαλλιών ως το πορώδες πλέγμα των ουλών που ευτυχώς έβλεπε κανείς μόνο όταν οι πυκνές της αφέλειες δεν έστρωναν καλά.

Γαμώτο.

Έφερε απρόθυμα το πρόσωπό της κάτω από το ζεστό νερό του ντους, κάτι που ήταν σχεδόν χειρότερο από το να ψηλαφίζει τα ίχνη της καυτηρίασης με τα δάχτυλά της.

Η Λίντα είχε πολλές ουλές. Οι περισσότερες ήταν μεγαλύτερες από εκείνες που είχε στο μέτωπο και δεν είχαν θεραπευτεί καλά, γιατί βρισκονταν εκεί όπου δεν έφτανε καμία αλοιφή και κανείς χειρουργός: κρυμμένες βαθιά στο πλέγμα της ψυχής της.

Ύστερα από δέκα λεπτά μασάζ στον αυχένα κάτω από το νερό ένωσε ότι το πιάσιμο είχε αρχίσει να μαλακώνει. Ίσως αν έπαιρνε ένα παυσίπονο εγκαίρως πριν κοιμηθεί ο πονοκέφαλος να μη χειροτέρευε. Προχτές το ξέχασε και ξύπνησε μέσα στη νύχτα νιώθοντας σαν να έχει μια αερόσφουρα σφηνωμένη στο κρανίο της. Έκλεισε ξανά τη βρύση, περίμενε να πέσει και η τελευταία σταγόνα από το τηλέφωνο του ντους που ήταν γεμάτο άλατα και τράβηξε την κουρτίνα. Αμέσως παρέλυσε από φόβο.

Την πρώτη στιγμή τη σταμάτησε μονάχα ένα ακαθόριστο συναίσθημα. Δεν είχε καταλάβει ακόμα τι είχε αλλάξει στο μπάνιο. Η πόρτα ήταν κλειστή, η μπλούζα κρεμόταν στον καθρέφτη, η πετσέτα βρισκόταν πάνω στο καλοριφέρ. Κι όμως, κάτι είχε αλλάξει.

Πριν από ένα χρόνο δε θα είχε νιώσει τίποτα, όμως ύστερα από όσα της είχαν συμβεί έκτοτε είχε αναπτύξει ένα είδος έκτης αίσθησης για τις αόρατες απειλές. Δεν την είχαν ευαισθητοποιήσει μόνο οι βιντεοκασέτες στο κομοδίνο του διαμερίσματος στο Βερολίνο. Ταινίες στις οποίες πρωταγωνιστούσε η ίδια. Τραβηγμένες από κάποιον που πρέπει να στεκόταν δίπλα στο κρεβάτι της. Ενώ εκείνη κοιμόταν!

Η Λίντα κράτησε την ανάσα της κι έστησε αφτί για να ακούσει κάποιον ύποπτο θόρυβο. Μα άκουγε μόνο την καταγίδα που μαινόταν έξω από το σπίτι.

Λάθος συναγερμός, σκέφτηκε κι άρχισε να αναπνέει κανονικά για να επιβραδύνει ξανά το σφυγμό της. Έπειτα βγήκε από το ντους τουρτουρίζοντας και άπλωσε το χέρι της να πιάσει την πετσέτα.

Κι εκείνο το δευτερόλεπτο η διαπίστωση τη χτύπησε σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

Τσίριξε, άρχισε να τρέμει σύγκορμη και γύρισε απότομα λες και περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή κάποιος θα της ορμούσε από πίσω. Μα το μόνο πράγμα που είχε καθίσει στο σβέρκο της ήταν ο φόβος, κι αυτόν δεν μπορούσε να τον τινάξει τόσο εύκολα από πάνω της όσο την πετσέτα, που την είχε πετάξει κάτω μπροστά της.

Η πετσέτα... μόλις την άγγιξε ένωσε την απόλυτη αποστροφή. Γιατί ήταν βρεγμένη.

Κάποιος πρέπει να σκουπίστηκε με αυτή όσο η ίδια έκανε ντους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

«ΟΧΙ, ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΓΙΞΑ, που να πάρει. Θυμάμαι πολύ καλά ότι σήμερα το πρωί την άφησα πάνω στο καλοριφέρ».

Η Λίντα ένωθε να της ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι και θύμωσε μάλλον πιο πολύ με αυτό παρά με τις προσπάθειες του αδελφού της να την καθησυχάσει στην άλλη άκρη της γραμμής. Παρόλο που ο Κλέμενς δεν μπορούσε να τη δει, την ήξερε τόσο καλά, ώστε καταλάβαινε από τον τόνο της φωνής της ότι είχε αρχίσει να κοκκινίζει – όπως έκανε πάντα όταν ήταν ταραγμένη.

«Ησύχασε, μικρή», είπε κι ακούστηκε σαν ήρωας ταινίας για τον υπόκοσμο της Νέας Υόρκης, από εκείνες που του άρεσαν τόσο. «Το κανόνισα. Δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα πια».

«Τι λες!» Η Λίντα ανάσαινε σπασμωδικά. «Και τότε πώς εξηγείς τη βρεγμένη πετσέτα; Είναι ακριβώς η υπογραφή του Ντάνι!»

Ντάνι. Να πάρει, γιατί τον λέω ακόμα με το χαϊδευτικό του, το κάθαρμα;

Στο μεταξύ ένωσε να ανακατεύεται στη σκέψη και μόνο ότι είχε κοιμηθεί με εκείνο τον αηδιαστικό τύπο, και μάλιστα αρκετές φορές. Δεν μπορούσε να πει, όμως, ότι δεν την είχαν προειδοποιήσει. «Όσο ωραίος είναι τόσο άσχημα θα τελειώσει η ιστορία», είχε

προμηνύσει η μητέρα της. Και ο πατέρας της είχε πέσει διάνα με το σχόλιο «Έχω το προαίσθημα ότι δε μας έχει δείξει ακόμα το αληθινό του πρόσωπο»· όπως πάντα, άλλωστε, όταν επρόκειτο να εκτιμήσει άλλους ανθρώπους. Όσο άσχετοι κι αν ήταν κάποιες φορές οι γονείς της, που περνούσαν το μεγαλύτερο μέρος της μεσοαστικής ζωής τους μεταξύ διαγωνισμάτων στις σχολικές αίθουσες και συνεδρίων δασκάλων, τα τριάντα χρόνια διδασκαλίας στο γυμνάσιο τους είχαν εκπαιδεύσει στην αξιολόγηση των άλλων. Άλλωστε δεν ήταν απαραίτητο να έχει κανείς μαντικές ικανότητες για να προβλέψει ότι εκείνη η σχέση θα τελείωνε άσχημα. Στο κάτω κάτω, ο Ντάνιελ Χάαγκ ήταν ο πιο επιτυχημένος από τους συγγραφείς των οποίων τις ιστορίες εικονογραφούσε, και κατά συνέπεια κάτι σαν αφεντικό της. Και τις περισσότερες φορές οι σχέσεις με τα αφεντικά τελειώνουν άσχημα. Αν και κανείς δεν είχε φανταστεί *πόσο άσχημα*. Ούτε καν οι γονείς της.

Όλα είχαν αρχίσει αθώα. Μάλλον πάντα έτσι συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις. Η Λίντα προφανώς είχε προσέξει το οξύθυμο ταμπεραμέντο του Ντάνιελ, μόνο που στην αρχή χαμογελούσε διασκεδάζοντας με τις ζηλοτυπίες του, όταν για παράδειγμα θύμωνε με το ασήμαντο κομπλιμέντο ενός σερβιτόρου ή την κατηγορούσε ότι δεν είχε απαντήσει αρκετά γρήγορα σε κάποιο μήνυμά του.

Η Λίντα ήξερε καλά ότι η ευθύτητά της προκαλούσε ανασφάλεια σε πολλούς άντρες. Της άρεσε να λέει σόκιν αστεία και να γελά δυνατά και δεν ντρεπόταν ιδιαίτερα να πάρει πρωτοβουλία στο κρεβάτι. Από την άλλη, ήταν πιθανό η εκάστοτε κατάκτησή της να βρεθεί από μια νύχτα ασταμάτητου χορού σε ένα κλαμπ στην εθνική πινακοθήκη για να δει από κοντά πώς άσχετοι άνθρωποι κρέμονταν από τα χείλη της Λίντα η οποία μιλούσε αυτοσχεδιάζοντας για τα έργα τέχνης. Πολλοί γνωστοί της τη θεωρούσαν απλώς υπερφίαλη και πίστευαν ότι ήταν μια πυροβολημένη κότα που κοιμόταν με όποιον έβρισκε, κάτι που δεν ανταποκρίνονταν στην αλήθεια. Το γεγονός ότι πολλές σχέσεις της τελείωναν γρήγορα είχε να κάνει μόνο με το ότι δεν άντεχε να

βρίσκεται μεγάλο διάστημα πλάι σε ένα «συννηθισμένο δείγμα», δηλαδή σε έναν άντρα που δε συμμεριζόταν την αίσθηση του χιούμορ της. Γι' αυτό είχε σκαρφιστεί ένα απλό τεστ με το οποίο διαπίστωνε από την πρώτη κιόλας νύχτα αν μια σχέση μπορούσε να έχει οποιοδήποτε μέλλον: μόλις ο καλός της έκανε να γυρίσει πλευρό και να κοιμηθεί, τον ταρακουνούσε για να τον ξυπνήσει και τον ρωτούσε δήθεν θυμωμένη: «Για λέγε, πού έχεις βάλει τα χρήματα;»

Μέχρι στιγμής μόνο δύο άντρες είχαν γελάσει, και με τον πρώτο είχε μείνει πέντε χρόνια. Η σχέση με τον δεύτερο, τον Ντάνι, είχε διαρκέσει μόλις ένα χρόνο, μα σήμερα αυτός ο χρόνος της φαινόταν σαν αιωνιότητα, γιατί οι μήνες που είχε περάσει μαζί του ήταν οι χειρότεροι της ζωής της.

«Μικρή, δε σου υποσχέθηκα ότι θα τον κανονίσουμε εμείς;» Η Λίντα, γυμνή ακόμα, άκουσε την ερώτηση του αδελφού της ενώ έμπαινε διστακτικά στην κρεβατοκάμαρα, αφήνοντας στο παρκέ σταγόνες νερού και τα υγρά αποτυπώματα των ποδιών της. Κρύωνε, μα σιχαινόταν να αγγίξει την υγρή πετσέτα.

Ναι, μου το υποσχέθηκες, σκέφτηκε με το ακουστικό στερεωμένο στο αφτί. Μου υποσχέθηκες ότι θα φροντίσεις να σταματήσεις τον Ντάνι. Μήπως όμως αυτή τη φορά παραήταν δύσκολο για σένα;

Η Λίντα ήξερε ότι δεν είχε κανένα νόημα να κάνει αυτή τη ερώτηση. Ο μεγάλος αδελφός της είχε μια αδυναμία: θεωρούσε τον εαυτό του ανίκητο. Η εξωτερική του εμφάνιση όντως έτρεπε τους περισσότερους αντιπάλους σε φυγή. Οι λίγοι που ήταν αρκετά ανόητοι ώστε να τα βάλουν με ένα βουνό από μυς που είχε ύψος ένα και ενενήντα και στον ελεύθερο χρόνο του προπονούταν στο street fight είχαν πληρώσει τη μεγαλομανία τους με μια εισαγωγή στο νοσοκομείο. Ύστερα από πολυάριθμες αντιπαραθέσεις η βία είχε βάλει την υπογραφή της στο πρόσωπο του Κλέμενς με την πιο κυριολεκτική έννοια. Ο ίδιος είχε ζητήσει από ένα συνεργάτη στο στούντιο τατουάζ που διατηρούσε στο Νόικελν του Βερολίνου να του φτιάξει καταμεσής στο μέτωπο μια πληγή από σφαίρα...

«Τι κάνατε στον Ντάνι;» ρώτησε η Λίντα όταν στάθηκε μπροστά στη βαλίτσα με τα υπάρχοντά της. Στις δύο βδομάδες που είχε περάσει εδώ δεν είχε τακτοποιήσει ακόμα τα ρούχα στην ντουλάπα. Άρπαξε ένα τζιν παντελόνι και το φόρεσε γρήγορα χωρίς να βάλει εσώρουχο. «Έχω δικαίωμα να ξέρω, Κλέμενς».

Η Λίντα ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να αποκαλεί τον αδελφό της με το μικρό του όνομα χωρίς να κινδυνεύει. Όλοι οι άλλοι, ακόμα και οι γονείς τους, έπρεπε να του απευθύνονται με το επίθετο, γιατί κατά τη γνώμη του το Καμίνσκι ακουγόταν πολύ πιο αντρικό από το «αδελφίστικο όνομα» που είχε διαλέξει η μητέρα του. Ήταν θαύμα που μιλούσαν ακόμα μεταξύ τους, αφού ο Κλέμενς με τη συμπεριφορά του είχε προδώσει σχεδόν όλα τα ιδανικά για τα οποία μια ζωή είχαν μοχθήσει οι γονείς τους.

«Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις εσύ είναι ότι ο Ντάνι δεν πρόκειται να σου ξανακάνει τίποτα».

«Αλήθεια; Μήπως του σπάσατε τα δάχτυλα με τα οποία έγραψε την αγγελία του θανάτου μου;» Η Λίντα έκλεισε τα μάτια και θυμήθηκε το ημισέλιδο στην κυριακάτικη εφημερίδα· το μαύρο πλαίσιο και το διακριτικό σταυρό πλάι στο όνομά της. Ο Ντάνι είχε δηλώσει ως ημερομηνία θανάτου τη μέρα που η Λίντα τον είχε χωρίσει.

«Ή του βγάλατε τα μάτια με τα οποία με κοιτούσε μέσα από την κάμερα;» *Με την οποία με τραβούσε όταν συναντούσα τις φίλες μου; Όταν πήγαινα για ψώνια; Ενώ κοιμόμουν;*

«Ή μήπως του κόψατε τα χέρια με τα οποία έβαλε οξύ στην κρέμα προσώπου μου;» *Όταν τον απείλησα ότι θα του έκανα μήνυση αν δε σταματούσε να με παρενοχλεί;*

Άθελά της ψηλάφισε τις ουλές στο μέτωπό της.

«Όχι», είπε ψιθυριστά ο Κλέμενς. «Δεν τη γλίτωσε τόσο φτηνά ο ηλίθιος».

«Δεν είναι ηλίθιος».

Όντως, ο Ντάνι Χάαγκ δεν ήταν ούτε χαζός ούτε κανένας ανεξέλεγκτος θερμοκέφαλος που αρπαζόταν εύκολα. Έκανε τα πά-